

Ungvári Judit

Dal

Szél visz tőled, szél visz hozzád

Őszidők szomorú szakasza

Ha kiszalad alólunk az élet,

maradj még velem e tétova

magányban

Vigyen a szél, hozzon a szél

Lüktető hold a szoba ablakában

fogy és dagad a világ

míg él

Szaladunk össze és szét

mint fogyott álmú falevél

Csupaszon ér össze a sorsunk

és csupaszon bűnhődünk mindenért

Csak bőrre karcolt érintések

és vigyázatlan csontszavak

Csak érintetlen tiszta párnák és

megroppanó gondolat

Szél hoz, szél visz

elszeretlek

múlástól és érintéstől

Fogy a világ, fogy, dagad

Szél hoz, szél visz

mégis várlak

porló levél elszalad

Csendből az ősz,

Füstből a hold

elszeretlek

magánytól és forgatagtól

Lüktető hold, nem lesz kint más

Bent csak két test

Szél visz hozzád

Francois Villon

Ballada anyjának, ki Miasszonyunkhoz fohászkodik

Ó, Föld Úrnője, Égnek Asszony,
Ó, Császárnője sápadt pokloknak,
Így szól hozzád szerény szolgáló szava,
Fogadj el engem választottadnak.
Kicsiny vagyok bár, el sosem hagylak.
Kegyes Úrnőm, fordítsd felém orcád,
Gyarlóságomnál nagyobb a jóság,
Mivel méred halandók lelkeit,
s azok mind Egekbe jutnak, hozzád,
E hit éltet, s kiér halálomig.

Nem bír vélem más, csak Úrnőm fia,
Akivel bűneim megváltattak.
Bocsáss meg nékem Szent Szűz Mária,
Bocsáss meg nékem, ahogy azoknak,
Kik az ördöggel paktálva becsaptak:
Teofil s az egyiptomi nő rád
Mily szégyent hozott, de Te feloldád.
Szeplőtelen hordtad Fiad, akit
Most miséken csudál ezer szolgáló,
E hit éltet, kiér halálomig.

Szegény vagyok, öreg, beteg anya.
Bámulom csak, kik írást is tudnak,
S a képeken, mit templomunk fala
Mutat nekem – a torkom elfűlad,
Ha látom a bűnös, pokol-utat,
S a Mennyeket, hol zúgnak a hárfák,
Ó, ha ezt tudnád adni, ha tudnád!
A hárfákat, a Menny varázsait.
Szent Úrnóm, hidd el, ez nem hazugság:
E hit éltet, s kiér halálomig.

AJÁNLÁS

Világ Asszonya, testedben hordád
Isten-fiad, kit Mindenhatónk ad,
Lelkük néki híveid kinyitják,
Látva, mint veszté értük álmait –
Oly csúful végzé Ő ifjú sorsát –
Nézz le ránk, jóságod ne vond meg hát,
E hit éltet, s kísér halálomig.

(fordította: Ungvári Judit)

Jáger Ferenc

Első nap az iskolában

Boldogan mentem az iskolába, vállamon a vászontarisznya. Az első osztályosok egybegyültek a folyosó elején, baloldalon, az igazgatói szobával szemben. Ismerős arcok, lányok, fiúk, nagy volt az öröm, zsbongtunk, mint az óvodában.

Zsófi néni rázta a kézi csengettyűt, elkezdődött a tanítás, a várva várt első óra. Bejött a tanító bácsi, felállva vártuk, bal kezében a napló, jobb kezében egy félelmetes nádpálca.

Kezdődött a bemutatkozás, beszélgetés.

– Dani tanító bácsi vagyok, én fogom tanítani az elsősöket – egy-két fegyelmi figyelmeztetés az iskola rendjéről, majd érces hangon szólt – Kit szólítok feláll és elmondja, hol, mikor született.

Hallgattuk az ismert tanulók bemutatkozását. Jáger Ferenc, felcsendült a várt név, felálltam, egy szuszra hangosan mondtam:

– Nagyvázszyban születtem 1928. szeptember 30-án.

Tanító bácsi rám néz, majd a naplóra. – Gyere ki fiam, ide a dobogóra! – gyorsan megyek már, ott állok mellette, hangosan a következőket mondta:

– Nézzétek ezt a fiút, már hat éves elmúlt, de nem tudja mikor született. – Rémülten ismételt, 1928. szeptember 30-án születtem, még nem vagyok hat éves. Szólt az első szigorú büntetés – Itt maradsz állva, és megtanulod, hogy július 30-án születted. – Szégyenemben sirtam, hazamentem, szipogva kérdeztem: – Édesanyám, mikor születtem? Maga csak tudja!

– Feri, hát nem tudod, 1928. szeptember 30-án.

– A tanító bácsi megszégyenített. Ő könyvből olvasta, hogy július 30-án születtem. Nevetett rajtam az osztály.

– Fiam, te szeptember 30-án születted, de az iskolában azt kell mondanod, hogy július 30-án! Mert akkor nem lehattél volna iskolás, mert nem töltötted be még a hat életévedet.

Így lett nékem a hat elemibe két születésnapom: egy iskolás, és a valódi.

Az angyal

Negyedikesek voltunk. Hittan óra következett. Sportosan jött be a tisztelendő úr az osztályba. Az ügyeletes jelentése után felült a tanári asztalra, a fehér nadrágját megigazította, majd adminisztrált, végignézett az osztályon.

– Ma az angyalokról beszélgetünk – szólalt meg. – Nem láthatóak, de mégis itt vannak mellettünk, vigyáznak reánk. Vagy látott már valaki angyalt? – tette fel a kérdést a plébános.

– Igen – hangzott a válasz. Eda felállt.

– Halljuk, hol láttad? – kérdezte az Isten szolgája.

– A Mimike kisasszony ment el a tisztelendő úr ablaka alatt. Ön kihajolt, és megkérdezte: “Hogy van angyalom?” Hát akkor láttam angyalt! – és mint aki jól felelt, leült a helyére.

Megbotránkozott a gyermeksereg a feleletért, bizony rosszul járt. Előkerült a nádpálca. Öt fenekest kapott Eda, mert a Földön angyalt látott.

